

KAKO IZ 1945-e, GRAĐANINE?

I. Čorsokak Radovana Trećeg

Uzrok naših današnjih muka ne leži u konfuznoj 2000-toj. Pa čak ni u nacional-socijalističkoj 1988-oj. To su samo posledice. Uzrok leži u zlokobnoj 1945-oj. Sve ostalo je prepisivanje.

Tada je „utopijski inženjering“ zaposeo život na ovim prostorima. Tada je destrukcija slobode zasejana kao seme budućnosti. Tada su prizivari plemenskih instikata uzeli Srbiju pod svoje. Tada su tržišno nepripitomljeni zavladao Srbijom. Tada su oni kojima je upravljala volja a ne pravilo - nasrnuli fikcijom na stvarnost. Tada je Srbija sebe isključila iz civilizacije.

Od tog vremena, kada su nepripitomljeni podjarmili uspešne, Leskovcem je zavladao strah. Od tog vremena, kada su saplemenici izdelili ono što su građani stvorili, Leskovcem je zavladao muk. Od tog vremena, kada su se politički podobni obračunali sa tržišno probitačnima, Leskovcem je zavladao mrak. Od tog vremena, kada je „biti rođen u Leskovcu“ postalo lokalno krivično delo, Leskovcem je zavladao beznađe.

Već je punih 66 godina kako '45-a Srbiji uzima danak u zdravom razumu. Već je punih 66 godina kako Leskovac ispašta svoju buržujsku prošlost. Već je punih 66 godina kako je Srbiji lakše da se sprda sa gramatikom Leskovčana, nego da im prizna ono što ona sama nikada nije bila: evropski iskorak Balkana! Već je punih 66 godina kako život ovde cvili pod pravilom - kada je svima dobro, ovde je najmanje dobro; kada je svima loše, ovde je najgore!

Danas, nakon svih ovih godina, ispostavlja se da između Radovana III i promotera '45-e u Srbiji postoji samo jedna razlika: ovaj prvi imao je meru! Danas, nakon svih ovih godina, ispostavlja se da između potencijalnog građanstva i Georgine postoji samo jedna razlika: Georgina je odlučila da se porodi! Danas, nakon svih ovih godina, ispostavlja se da između Ateljea 212 i srpske stvarnosti postoji samo jedna razlika: u Srbiji se Radovan III živi, a u Ateljeu 212 se igrao!

Inženjeri novog poretka vodili su nas u Besklasnu Budućnost, njihovi prepisivači u Budućnost Nebeskog Naroda, a prepisivači njihovih prepisivača danas nas vode u Budućnost Budućnosti Ujedinjene Evrope. Inženjeri novog poretka oduzeli su Leskovcu slobodu da se izgrađuje kao tržišno mesto, njihovi prepisivači slobodu da odlučuje o sebi, a prepisivači njihovih prepisivača danas su mu oduzeli mogućnost da se oslobodi provincijalizacije. Inženjeri novog poretka oduzeli su i odneli fabrike leskovačkih gazdi, njihovi prepisivači obezvređili su imovinu građana Leskovca, a prepisivači njihovih prepisivača danas obesmišljavaju i sam život u Leskovcu.

II. Georgina se vraća u budućnost

Ako Srbija želi da i dalje živi Radovana III-eg, eto joj. Neka nastavi da tone u sistemu diskriminatorne prinude, u rukama opslužioca diskriminatorne prinude. Neka nastavi da tumara stranputicama boljševičke demokratije. Neka nastavi da se tajkunizuje, partokratizuje, beogradizuje, provincijalizuje, samoobmanjuje, bruka, cepa, samouništava. Neka nastavi da se tetura od jednog do drugog pola jednog te istog poličkog zla: vladavine nedoraslih.

Međutim, ono što važi za Srbiju ne mora da važi za Leskovac. Šta više, ono što važi za Srbiju nikako ne bi smelo da važi za Leskovac. Razlog je jednostavan. Da je nekadašnji Leskovac razmišljao glavom tadašnje Srbije, on bi propao kao vardarska banovina, oplakujući što nije bio moravska banovina! Da je nekadašnji Leskovac razmišljao glavom tadašnje Srbije, on bi u Bugarima video samo neprijatelje, a ne i poslovne partnere za industrijalizaciju zemlje. Da se nekadašnji Leskovac ugledao na tadašnju Srbiju, on nikada ne bi stekao status srpskog Mančestera! Da je nekadašnji Leskovac sledio tadašnju Srbiju, on nikada ne bi izrastao u modernizacijsko uporište Balkana! Da je nekadašnji Leskovac zavisio od podrške tadašnje Srbije, on nikada ne bi postao uzor lokalne zaposlenosti! Da je nekadašnji Leskovac pitao tadašnju Srbiju, on se nikada ne bi našao u svetu izvoznika kapitala!

I dalje. Da je nekadašnji Leskovac dozvolio da zavisi od tržišta tadašnjeg Beograda, on se nikada ne bi uzdigao do tržišnog odredišta Evrope! Da je nekadašnji Leskovac zavisio od blagonaklonosti tadašnjeg Beograda, on nikada ne bi imao svojih 13 banaka! Da je nekadašnji Leskovac sanjao da bude tadašnji Beograd, on nikada ne bi bio grad u kome su se zabavljali kraljevi! Da je nekadašnji Leskovac podlegao gramatičkom podsmehu Beograda, on sebe nikada ne bi izgrađivao školujući se i vaspitavajući se u Beču, Ženevi, Pragu, Berlinu, Rimu i gde god je bilo znanja i kulture!

I svakako. Ako se to moglo početkom dvadesetog veka, u vremenu taljigaša, zašto se to ne bi moglo danas, na početku dvadeset prvog veka – u vremenu globalizacije, društva znanja i informatičkog društva?

Pritom, ono što je, izgleda, Srbiji dovoljno, a Leskovcu nije, to je život u kratkim pantalonama. Srbiji je, izgleda, dovoljno da samo njen glavni grad bude u dugim pantalonama, Leskovcu ne. Srbiji je, izgleda, dovoljno da nekolicina prinudnih staratelja upravlja milionima prinudnih maloletnika, Leskovcu ne. Srbiji je, izgleda, dovoljno da ima aktuelne političke stranke i potencijalne građane, Leskovcu ne. Srbiji je, izgleda, dovoljno da ima srećnu poziciju i nesrećnu opoziciju, Leskovcu ne.

Takođe, ono što Srbija možda može da dozvoli sebi, a Leskovac ne, to je dalje tumaranje od „sistema bez kočnica“ do „ljudi bez kočnica“, i nazad. U „sistemu bez kočnica“ važnije je osvojiti vlast nego zauzdati vlast, kupiti većinu nego razumeti suštinu, pružiti zadovoljstvo nekolicini nego poboljšati životne izgleda za sve. Za „ljude bez kočnica“ važnije je jedno povećanje javnog budžeta od opstanka svih privatnih budžeta, ili špekulisanje infrastrukturnim objektima od bavljenja nezaposlenim subjektima, ili ugađanje nadređenim aparatčicima od služenja poreskim obveznicima.

III. Georgina protiv Radovana Trećeg

Praktikanti socijalizma - u uslovima jednopartizma - napravili su od Leskovca poligon javnog primitivizma. Praktikanti nacional-socijalizma nastavili su tamo gde su stali praktikanti socijalizma. Praktikanti demokratizma, zajedno sa izvinjavajućim praktikantima nacional-socijalizma, prave danas od Leskovca poligon udarničkog utopizma. Ovog puta kao manifestaciju višepartizma.

Dosta je bilo, jajare! Dosta ste se gnezdili u tuđim gnezdima! Dosta ste se kitili tuđim perjem! Ovo je grad, a ne klanovska lovina! Ovde je život napredovao zato što su ljudi obuzdavali svoje porive, a nisu im povlađivali! Ovo je mesto koje su stvorili slobodni pojedinci, a ne zatočenici duha kolektivizma! Ovo mesto je opstalo, ne zato što niste hteli,

već što niste mogli da ga ugušite! Ovo mesto ima budućnost zbog svojih društvenih pravila, a ne zbog vaših partijskih zapovesti!

Zlo „sistema bez kočnica“ traje samo zato što dobri ljudi ćute. Došlo je vreme da dobri ljudi progovore, zato što „ljudi bez kočnica“ misle da je ćutanje znak odobravanja. Nadmoć „ljudi bez kočnica“ traje samo zato što pristojni ljudi ne žele da se valjaju u blatu. Došlo je vreme da se pristojni ljudi uključe u politiku, da bi sa sebe sprali blato u koje su dozvolili da budu bačeni. Šteta koju prave „ljudi bez kočnica“ nastaje samo zato što su nametnuli utisak u javnosti da su stranačka pozicija i opozicija naš jedini izbor. Nepristrasne analize pokazuju da je u Leskovcu 82% građanstva van stranaka. Jedino što nestranačko građanstvo treba da učini, ukoliko želi da spreči dalju štetu, to je da poveruje sebi!

U Leskovcu, 24.01.2012.

Srđan Dimitrijević